

SZARVASI LAPOK

A TÁRSADALOM, KÖZGAZDASÁG ÉS IRODALOM KÖRÉBŐL.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 5 frt. — kr.
Félévre 2 frt 50 kr.
Negyedévre 1 frt 25 kr.

Egyes szám ára 10 kr.

MEGJELENIK

hetenkint egyszer, vasárnap.

SZERKESZTŐSÉG:

Selyem utca, 202. szám hova a lap szellemi részét
illető közlemények küldendők.

Kéziratok nem adatnak vissza.

KIADÓHIVATAL:

Szikes Antal könyvnyomdája, hova az előfizetési
pénzek, hirdetések és minden a kiadóhivatalt érdeklő
közlemények küldendők.

„Nyiltér”-ben egy sor közlési díja 10 kr.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel.

Egyes szám kapható a nyomdában.

Búcsúszó.

Midőn a szerkesztői tollat, mellyel három év óta városunk és vidéke közérdekeinek szolgálni óhajtánk, jelen számmal letesszük, nem teheljük azt a nélkül, hogy t. olvasó közönségünkhöz pár szót ne intézzünk.

Hogy a feladatnak, melyet czélül tüzünk ki magunk elé, mennyiben feleltünk meg, azt elfogulatlan olvasóinak a lap előttük fekvő három évi folyamából könnyen megítélhetik, nem is akarjuk tetszselgősen kimutatni, miben mennyi érdemünk van; megnyugtató öntudatunk, hogy adott viszonyok közt adtunk és tettünk annyit, mennyit a lapnak szűkes anyagi viszonyai mellett, többnyire fizetetlen munkatársaink hasznát nem hajhaszó közreműködésével nyújtaniunk lehetett. Azt azonban most tartozunk kiemelni, hogy miknek nem akartunk lapunkban helyt adni.

Az olvasó közönség egy része szereti azt, ha a helyi lapok éleskednek, midőn intézményekről kellene szólni, személyeket

támadnak meg; ha nem törődve azzal, hogy így a társadalom csöndjét és békéjét zavarják, anélkül hogy hasznosan építenének: a botrányokat csak azért hajhászák, hogy az olvasók figyelmét a közlemény iránt felköltsék: ilyeneknek, mi — bár többször lett volna rá alkalmunk, bár gyakrabban erre ösztönöztünk is — helyet lapunkban egyáltalában nem engedünk, mert éreztük azt, hogy a társadalmi élet nagy gépezetében könnyű a gyújtó tüzet bedobni, azonban nehéz a csapkodó lángokat eloltani.

Oda törekedtünk mindig, hogy lapunk az erkölcsi tisztesség szín vonalán felül maradjon.

Reméljük és hisszük, hogy a „Szarvasi Lapok” — melynek közmunkatársai ezen-
től sem szününk meg lenni — tágabbra tervezett alakjában és minőségében az általunk vallott eveteket továbbra is zsinórmértékül fogja tartani s éppen ezen tudat teszi búcsúzásunkat könnyebbé.

Fogadjá olvasó közönségünk, valamint minden eddigi bel- és külmunkatársaink

irányunkban tanúsított figyelmökért őszinte köszönetünket, s a bekövetkező karácsonyi és újévi ünnepek alkalmából őszinte jó kívánatainkat.

Szarvason, decz. 24. 1886.

Mihálfi József,
Keviczky László.

Szabályrendeleti tervezet a szarvasi községi közmunka kezeléséről.

1. A községi közmunka szolgálatra mindazon községi és külterületi lakos kötelezve van, ki a megyei közmunka lajstromba fel van véve.

2. A szolgalmi kötelezettség alapját a megyei közmunka lajstromba felvett kézi vagy igás napok mennyisége képezi minél fogva a községi közmunka kötelezettség kimutatására külön összeírás nem, hanem csak kivétési kimutatás készíttetik.

3. A községi közmunka erő csak is az 1886. XXII. t. cz. 133—135 §§-ban meghatározott czélokra fordítható.

4. A közmunka kötelezetteknek általában jogukban áll a következő pontban foglalt esetek kivételével községi kötelezettségüket egészben vagy részben megváltani avagy természetben le-

TÁRCSA.

A lakodalmas világból.

III. A sápadt menyasszony.

Megszerették egymást. A legény is derék fiú volt, jó házból származott s így azokhoz tartozott, a kik méltóságukon alólinak tartják hévvel járnai a tánczot; mert az nem illik, hogy az ember lelkesedjék mikor tánczol! A leány pedig igazán szép volt — s azok közé tartozott kik feltűnnek, bár milyen sorsból származnak is. Szépén egyesült arcának szelid és kifejezésteljes vonásaiban az érzelem és egyszerűség; az is ott volt e kifejezésben, a mi vonz és tiszteletre int egyszerre. A 18-dik esztendő utat tárt szívébe annak a napsugárnak, melynek hatása után jó a „virág fakadás.”

S „A virágnak megtiltani nem lehet Anuska megszerette a Jánost, mert ez kérte, hogy őt szeresse, egyedül őt, ne gondoljon másra, mert az neki fájna! Mikor a közel jövőről beszéltek, azt mondta neki János: „Én azt akarom, hogy egyszerre legyen kettőnk lakodalmá” — a mit mindakettőn úgy értettek, hogy egymásnak esküdjék a „holtomig-holtodig” — édes ígérését!

Ámde az „öregék”: az „apoka” meg a „mamóka” lerombolták az édes reményeknek így felépített fellegrát, még pedig mind a két része a szülőknek ellenezte az összeköttetést. A Jánosnak mást szántak már; Anuskát pedig másnak szántak. Azon nem lehet változtatni! János eleget igyekezett elkeseredni; kötötte a karót, hogy ő inkább meggy bérésnek, de Anuskától el nem válik!

— Elmehetsz fiam; ember kell oda is; de már nőül venni csak azt fogod a kit én akarok, és nem a kit te akarsz. Az már el van határozva, te pedig ne okoskodjál! Én csinálom a lakodalmat.

nem te; én fizetem a cigányt, én építtetem a házat. . . . én ütlek nyakon, ha még egyet mukkansz

Az öreg nagyon szigorú volt, s a mellett okos ember híreben állott; tekintély volt a tanács osztásban — s úgy nevelte fiát is, hogy legyen benne egy kis nagyravágyás és uri tempó. Azt nagyon jól tudta, hogy a fiú nem fog emenni bérésnek; sokkal több esze van annak; Nem oly nehéz egy ábrándot szét tépni! A mai világban meggondolhassa az ember mit cselekszik s a kényelmet fel ne cserélje szolgasággal, ha még oly nagy is a szerelme!

Anuska is kikapott, hogy még neki, éretlen gyermeknek eszébe jutott „válogatni” — a leányban!

— Édes anyám hiszen nem válogatok, de hát Jánost szeretem — s ő is szeret engem; én oda ígértem neki kezemet!

— Nem válogatsz? Hát mért nem akarod a Pistát? Mért nem szereted a Pistát? Pista nekem jobban tetszik mint János: neked is jobban fog tetszeni, ha annyi éves leszel majd mint én vagyok mostan. Pedig a jövőre is kell gondolni! Látod leányom, nekem se igen tetszett az apád, mikor hozzáadtak; de tudom, hogy nem akarnád mostan, hogy más valaki lenne az apád!?

Ezzel hatott. Anuska bizony szerette jó apját — s ki tudja, hogy ha más volna az apja tudná-e úgy szeretni?!

Csak a jövőre kell gondolni! s akkor bizony megfogadjuk az okosabbnak tanácsát!

Megjött a lakodalmak ideje. A dolgot nem lehetett tovább halasztani. Pistának megüzenték, hogy bátran jöhet megkérni Anuskát. Az el is jött, hozták boldogságának szorgalmazói, a rokonok, s kitűzték a lakodalmat, pedig még meg se nézte azt az arcot, melyen számára fog teremni

a mosoly. Nem volt kíváncsi annak a bájos mosolygásnak rózsás mezejére.

János szintén „megtekintette” a Zsuskát, s úgy találta, hogy nem sokban különbözik Anuskától. Csak olyan hosszú ennek is a szoknyája, mint amannak; orra, füle még s z e b b e n van kifejlődve, arcaszíne pedig sokkal egészségesebb, duzzadóbb pirosabb: szóval tartósnak ígérkezik. Apja anyja pedig azt mondták: úgy nézik, hogy dologba is több ez a lány, min az — habár az is derék lány! Ők pedig már csak jobban tudhatnak „becsülni.”

Igy hozták össze a „gyerekeket” — s terelték a földi boldogságnak kiegyengetett útjára.

A „Romeo és Julia” története nem ismétlődött ez uttal.

A lakodalmat kitűzték mindkét párt illetőleg, — s János és Anuska jó ideje nem látták egymást; senki nem hozta szóba a másik előtt az egyiket. Az esküvő napján megindult a násznép a templom felé. A városnak minden táján zene harsogott. A násznagy büszkén, méltósággal vezette a „parancsnoksága” alatt kurjongató csapatját. A mint a Jánosék a templomhoz értek, ugyanakkor érkezik szemben velök egy másik lakodalmi menet, egy menyasszonynak nász kísérete.

— Milyen jól jövőnk, mintha összebeszélünk volna, mondják mindkét felől. Az ifjú pár a templom ajtajánál találkozik. Az jó jel!

Közelebb érve általános volt a megdöbbenés; ösztönszerűleg zavarodott meg a hangulat. A Jánosékkal szemben jövő násznép által kísért menyasszony senki más nem volt mint: Anuska. Milyen különös! Egyszerre azt hitték, hogy csak ugyan ő a várt menyasszony

Milyen szép volt! — hanem arca szokatlanul halavány; legalább e pillanatban olyannak tűnt fel! csodálatos, hogy úgy egyszerre tűzték

Mai számunkhoz a Kincsem sorsjegy hirdetése van csatolva.

szolgálni, megjegyezvén, miszerint a váltásárak, a megyei közmunka váltási árak három negyed részében állapítandók meg.

5. A községi képviselő testület — a közig. bizottság helyben hagyásának kikérése mellett a községi közmunka részleges váltási kötelezettségét — annak feléig — a megyénél 3 napos szolgálatra kötelezettek kivételével elhatározhatja, sőt bizonyos nagyobb munkák kivételére az egész erőnek szintén a 3 naposnak kivételével. — megváltását is kötelezővé teheti, azonban 3 egymás utáni évnél nem hosszabb időre.

6. A község belterületén, valamint a határban szükségelt utra és utcsinálási, esetleg a községi törvény 133 §-ban megengedett egyéb munkák költség, illetve közérő szükségletei kimutatása, a kül és belterületre nézve külön-külön nov. hó végéig — a következő évre — összeállítandó, s a képviselő testület által megállapítandó.

7. Az ekként megállapított költség és illetve közérő szükséglet mennyisége összehasonlítottatik a megyei közmunka összeírás főösszegével, s annak aránya szerint állapítatik meg az egyes kötelezettek szolgálmányai valamint az is, hogy kötelezettségének hányad részét tartozik mindenki megváltani.

8. Az előbbi pont szerinti közmunka és váltás tartozás kimutatásában, megfelelő rovatokban külön-külön kiteendő minden egyes egyénnél, mennyi esik összes természetbeni szolgálmányából a bel és menyi a külterületre, megjegyezvén miszerint oly egyének közereje kik a törvény szerint mindkét helyen való szolgálatra kötelezettek — egyenlő arányban osztandó fel.

9. Az ekként elkészített községi közmunka kimutatás, a munka szükségleti kimutatással együtt a község házában 8 napig közszemlére kiteendő, s arról a lakosság oly felhívással értesítendő, hogy azt megtekintvén, netalán felszólalásait a község birajánál jelentsék be.

10. A beadott felszólalások felett első fokban a járás főszolgabírája, második fokban a megye alispánja, harmad fokban a közigazgatási bizottság határoz.

11. A községi közmunka leszolgálása a község előjárósága vezetése, s a járási főszolgabíró felügyelése alatt történik, jogában állván a közigazgatási bizottságnak az e feletti ellenőrzést a maga részéről a kir. építészeti hivatal által szintén gyakoroltatni.

12. A községi közmunka váltásösszegek a községi előjáróság által, a megyei közmunka s abályrendeletben megállapított szabályok szerint szedendők be és kezelendők.

Városi közügyek.

Városunk képviselő testülete decz. 23-án tartá ezévi utolsó ülését. A városatyák csak igen gyér számban jelentek meg. Első tárgya volt a központi választmány megalakítása. Szavazás után egyhangulag 18 szavazattal megválasztottak: Dr. Lengyel Sándor, Dr. Salacz Oszkár, Konyecsnyai János kovács, ifj. Melis György, Kácsér Vilmos, Filyó Pál, Tóth Pál, Povácsay János, Pöl Gábor, Pericz András, Mázor József Komár Mihály. Még egypár jelentéktelenebb ügy elintézése után Pöl főjegyző a tanács nevében a háromév előtti megalakult képviselő tagjaitól — szíves faradozásokról köszönettel megemlékezve — búcsút vett, mire a gyűlés feloszlott.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

a

„SZARVASI LAPOK“

IV. évfolyamára.

A „Szarvasi Lapok“ ezentúl a nagyobb alakban bővebb tartalommal fognak megjelenni, míg az előfizetési ár marad a régi u. m.

Egész évre 5 frt. — kr.

Félévre 2 frt. 50 kr.

Negyedévre 1 frt. 25 kr.

Gyűjtőknek 5 előfizető után egy tiszteletpéldánnyal szolgálunk.

A „Szarvasi Lapok“ kiadó-kivatala.

Ujdonságok.

— Lapunk szerkesztését a jövő 1887-ik évben — mint már említve is volt — dr. Zsilinszky Endre gymn. tanár veszi át, a ki lapunknak nemcsak terjedelmét, hanem

programját is kibővíti, a mennyiben ezentúl nem csupán helyi érdekű, hanem — a mikor szükséges lesz — általánosabb megyei érdekű kérdésekre is ki fog terjeszkedni. Részletesebb programot az új szerkesztő az első számban fog adni.

— Vasárnapi számunk a karácsonyi szent ünnepek miatt ma jelenik meg.

(§)— Zene estély.*) A tanulói dalkar által a szarvasi főgymn. zeneintézetének javára f. hó 15-én tartott zene estély szépen sikerült. A dalkar összhangzó, szabatos éneke kellemes benyomást tett a hallgatóra. Az előadott darabok közül legnagyobb tetszést aratott Benka Gyula igazgató-tanár „Előre“ című szerzeménye. Kuczay Luiza és Kreesmer Irén kisasszonyok a kettős-dal előadása után zajovációban részesültek. Darabos Aranka kisasszony játékán meglátszott, hogy ügyes zongora tanító vezetése alatt sajátította el a darabot. Szendy Árpád ur szokott művészi játékával nagyban előmozdította az est sikerét. A két szavaló, Mayer Vilmos, ki a „Szegény gazdag“-ot (Arany) és Erdős Dezső, ki „Csokonai“-t (Petőfi) szavalta, dicséretet érdemel. Közönség szép számmal gyűlt egybe az auditoriumba.

— Helyre igazítás. Lapunk múlt számában a tanulói dalkar zeneestélyén vezetett felülfizetések jegyzékének félreértésből történt hiányos közlése, következőleg hozatik helyre. Felülfizetni kegyeskedtek: özv. Thury Jánosné 1 frt 50 kr, Ponyiczky Máté 50 kr, Szenes Elek 50 kr, Haviár Dani 1 frt 50 kr, nt. Achim Ádám 50 kr, Kuczay János 1 frt 50 kr, főt. Szirmay L. Árpád 1 frt 50 kr, Dr. Szlovák Pál 1 frt 50 kr, Lányi Gusztáv 50 kr, Dr. Salacz Oszkár 50 kr, Lusztig Miksa 1 frt 50 kr. Ismételve is legyen megköszönve jótékonyságuk!

— Fehér Karácsony. Az idő járás bármily őszi volt ez ideig, karácsony előtt mégis megemberelte magát — s ha nem is tiszta fehér a lepel, melyet vidékünkre terített a tél, de még is beválthatik már most karácsonyunk karácsonynak!

— Ünneplétezés. Sokat ivott az öreg s a tulzás erősen megboszulta magát. A pálinkázási nagy praxisnak az lett a vége, hogy mindenütt rémeket látott s azokat üldözte. A neje ott örködött mellette és bátorította a rémfüőt. „Már me-

*) Tévedésből — lapunk előbbi felírványi számából elmaradt. Szerk.

ki az esküvőt, a nélkül, hogy tudtak volna egymás elhatározása felől valamit!

Jánosban egyszerre felriadt a szunnyadó érzélem. Eszébe jutott, a mit egykor sugott Anuska fülebe: „Azt óhajtom, azt akarom, hogy egyszerre legyen kettőnk lakodalma. Szorongó szívvel léptek a szentegyházba. Ott már várakozott egyegy fél pár: vőlegény, menyasszony, kik közülök várta a párját, egyikök a Jánost, másikuk Anuskát.

... . Azután minden úgy ment a mint dukál. János letérdelt a Zsuskája mellé, hogy esküdjön neki örök hűséget, örök szeretetet. S mikor elröppent ajkán a vallomás „szívemből szeretem“ — s az ígert: „holtomig holtáig el nem hagyom“ — ezt nagyon csöndesen, majd nem nyögve mondta.

A ki pedig ez alatt nézte Anuska arcát, feltűnőnek látta azt a halványságot, mely arra borult; sőt láthatta volna, hogy a szemében gyöngyhöz hasonló valami van; hasonló ahoz a gyöngyvirág koszorúhoz mely kedves fején díszlett: könyezett. De hát minék vett gyöngyvirág koszorút, mikor úgy is tudja, hogy az könyeket jele.t?!

Azután ő is párja mellé térdelt s el sugta ... elpanaszolta az esküt.

Meg volt tehát, egyszerre volt a lakodalom, az esküvő, egymás mellett is térdeltek, csak hogy a lány volt jobb felől,

A szülők pedig mindkét részről igen boldogok ... B O L Y G Ó.

Az Andris kocsis meg a körvadászat.

(Emlékezés Solferínóra.)

Most, hogy a vadászok irtó háborút tartanak a szegény nyulak ellen, mikor naponként tartatnak a sikeresebbnek sikeresebb körvadászatok, elmondjuk a puskáropogás lecsendesültével

Gari Andrásnak, — a kit Gari Bandinak is neveznek — visszaemlékezését — egy nagyobb szerű „körvadászatra“, melyben emberek képezték nem csak a vadászokat, a hajtókat, de — sajna! ... a nyulakat is.

Hogy kicsoda az a Gari Bandi? fogja kérdezni az olvasó.

Nem egyéb ő mostanság, mint urasági kocsis, de hajdában katona volt, s az olaszországi hadjáratban „személyesen“ ott vitézkedett Solferínánál egy bokor mögé lapulva, a míg tartott a dörgés.

A napokban egy körvadászatról hajtattott hazafelé a könnyű kocsival; az uraság a hátsó ülésben a bundának ölelő karjai közé mélyesztve, sétáltatta lelki szemét előtt a mai fontos napnak kellemes izgalmait; ő maga szilárd kézzel tartotta a gyeplőt, olykor-olykor a szél irányában fordítva egyoldalulag égő szivarját.

Köröskörül csöndes volt minden. Csak néha tünt fel az esti szürkületben egy-egy megriasztott nyúl, melynek a mai napon szerzett tapasztalatok után, éppenséggel nem volt kedve — természetével dacolva — bátorságot mutatni. Legyen bátor az agár kolléga, azt nem kergeti senki! (kollegának azért nevezi, mert annak is futás a kenyeré.)

A bundába süllyedt nagyságos ur, beszélgetni szerető ember, s azért meg is szakítja mostan is az unalmas csendet.

— Hát maga mit szól — Andris — a mai körvadászathoz?

— Megkövetem szépen soh'sem hittem volna, hogy az ilyen a minő.

— Nos, és milyennek találta?

— Akkuraté olyan az kérem, mint a mi-lyenben mi voltunk 1859-ben Szt-István napján, Solferínánál.

— Micsoda! hisz ott csata volt akkor.

— De ippog ilyen volt az kérem atosság. Mi úgy voltunk, mint ezek a szegény nyulak a közepibe, körül pedig, a meddig csak a szemünk látott a francziák allottak, puskázva ránk irgalmatlanul.

— De hát maguknak is volt fegyverök vagy mi?

— Volt ám, de mit ért ha egyik oldal felé sem szaladhattunk el vele, mert minden felől lűttek ránk a gorombák!

— Hogyan történt hát, hogy maga mégis haza hozta a bőrit?

— Mert eszem volt kérem. Ha az nem lett volna, alig hiszem, hogy most szükségem lenne rá. De hát kegyes engedelmeiből, hadd mondjam el az egészet úgy, a mint volt.

— Beszéljen, szívesen hallgatom.

— Tehát, a mint emítettem volt, a francziák bekerítettek bennünket, Nem először történt, mert hat messzibbre hordott a perspektívájuk, mint a miénk, — legalább a hadnagy ur azt mondta. — A mint azután puskáztak ránk minden felől, mi kerestük, hogy merre tágasabb, de bizony minden felé szűk volt a világ. Mi is lőtünk össze-vissza a míg tartott a „fadgyas.“ De mikor észre vettem, hogy ebből baj is lehet — s eszembe jutott — mit tagadjam — az öregem, még akkor helyre egy cseléd — Zsuzsikám: hát bizony nagy kedvem támadt őt még egyszer látni. Mért lövetném agyon magam? mondom, hiszen a francziának mindegy, akármik esik el helyettem? Így hát szépen elterültem egy bokor tövében és hallgattam a golyók sivitiesát, gondolva magamba: ide ne lőjjetek, mert ember fekszik itt! Ez így tartott jó ideig. Egyszer azután úgy vettem észre, hogy a mieink egész utat nyertek. No, ha szaladhatnak — gondoltam magamban — akkor már jól van, bajos lesz őket utól érni. Maga az ég is segítségünkre jött. Bor-

gint itt van — szól iszonyattal. „Kicsoda? kérdi a nő. „Az a vén asszony, aki folyton üldöz: add ide a botomat”. Ugyan lelkem: én vagyok az, a te feleséged. „Ne beszélj — felel a férj — nem olyan csínyta az!”

— **Stein János**, a „Bárany” vendéglő bérloje saját helyiségében jan. 2. megnyitási polgári mulatságot rendez. Balépti-díj 60 kr, családjegy 1 frt. 20 kr. Kezdete fel 8 órákor.

— **Az óvoda** az idén — mint halljuk — nem állított karácsonyfát a kicsinyeknek, pedig az nagy dolog, ha az anyáikak aprehendálnak egymásra, t. i. az égiek a földi kicsinyekre Node bizonyosan nem ok nélkül történt a kedves jelenet elmaradása!

— **Halálozás.** Kollár Lajos hivatalnoknak hasonló 2 hónapos kis fia decz. 22 én elhalálozott. Nyujtsen vigaszt az ég, a bankódó szülőknek!

— **A vásár,** mely a múlt hétfőn ért véget s mellyel az ideai vásárok utolsója is elmúlt, nem volt élénkebb a novemberre halasztott vásárnál. Legnagyobb volt a forgalom a sertés üzletnél, egyebekben pedig lanyhan ment minden.

— **Hol maradt** a „Szarvasi Lapokból” a tanulói dalkar zene estélyeről a referáda? Ez volt a szerkesztő-éget győtrő kérdés. Az indokolt kérdésre csak azzal felelhetünk, hogy nem volt „ok” arra, hogy ez megjelenhessen, mert ismeretes dolog, hogy multkor számunk csak „lap” volt és nem „lapok” — arra pedig már el nem fért — s így a meg nem jelent lapra szorult. Most azonban helyre hozzuk a nem esekély mulasztást! De hát mikor annyi minden fele történik ok nélkül!

— **Beküldetett.** Lapunk mai számának hirdetési rovatában közöltük a Budapesti Ujság cz. képes politikai néplap előfizetési felhívását. Tetük ezt azért is, mert szolgálatot vélünk teljesíteni a t. olvasóknak, ha figyelmüket olyan lapra irányítjuk, mely valóban páratlanul áll a magyar hírlap irodalom terén. Eltekintve attól, hogy az összes magyar napilapok közt a legolcsóbb, közleményei olyan színvonalon állanak, mely legalkalmasabb a nép és nemzeti nagy érdekek védelmére. A Budapesti Ujság homlokán ezt a jelét olvastuk: mindent a népet! Hatalmas eszme, melynek kivitele nagy küzdelmeket igényel. A Budapesti Ujság eddigi bátor magatartása elég biztosíték arra, hogy ez eszme szolgálatában nem fog visszarettenni soha! S ezért méltán megérdemli azt a nagy pártfogást, melyben a közönség már is részesíti.

Apróságok.

Furesa mulatság. — De ugyan szomszéd, minek üti úgy azt a szegény fiót!

— Kinek mi gondja rá? Az én atyámfia, hát üthetem.

— Hogyan, rokona önnek?

— Igen, az unokaöcsém, a ki itt mulat nálam a vakáczióan,

Az titok! A ténsur behívja a szobalányt, s egy levelet akar küldeni a postára.

— De tensur kérem, a czím még nincs ráírva.

— Te bikficz! ez bizalmas levél, s nem akarom, hogy a postamester megtudja, hogy kinek írok.

Végén csattan. Kissé összeperelték a házastársak.

— Hej, ha még egyszer legény lehetnék — mondja a férj — dehogyan házasodnám meg többet!

A menyecske elkezd pityeregni. A férj aztán meg akarja engesztelni:

— Hanem téged anyjuk mégis csak elvennélek.

— Csakhogy én meg nem mennék ám hozzád.

Nem volna rossz. Későn járogatott be az írnok az irodába. A jó főnök csak türte egy darabig a doigot, de végre még sem tudta megállni szó nélkül.

— Hallja-e amice, az már mégsem járja, hogy ön minden nap későn jön. Valóban irigylem az ön dolgát.

— Tudja mit főnök ur? cseréljünk állást; én leszek a főnök, ön meg az írnok, aztán járjon be ön későn az irodába.

A nyár hátránya. Egy országos korhely, mikor egyszer virradatkor ballagott haza a korcsmából, így fakadt ki:

— Hiszen szép volna ez a nyár, csak az az egy hátránya van, hogy alig ül be az ember este a korcsmába, mindjárt megvirrad.

A drága haj. A fiatal férj szenvedélyesen csókolja bájos neje aranyzóke fürtjeit.

— De ugyan Arthur, miért csókolod a hajamat?

— Oh! — kiált elragadtatva a férj — hogyne csókolnám e drága fürtöket!

— De kedvesem, hogy volna drága? hiszen a végeladason vettem.

Megfordított alku. Beállit a zsidó gavallér egy házasság-közvetítőhöz.

— Hazasodni akarok

— Nagyon jó; micsoda állása van uraságodnak?

— Fores! ha állásom volna, minek házasodnám?!

Esett-e a hőmérő? A nagyságos ur felébred, mikor inasa behozza a kipuczott csizmákat.

— Ejnye te Muki, ugy érzem, mintha ma hidegebb volna, mint tegnap. Nézd meg csak, sokat esett-e a hőmérő?

— Nem esett az nagyságos uram egy cseppet sem, most is ott lóg a szögön.

Nincs semmi baja. Beállit Flintáné asszonyom egy rokkant órával az óráshoz.

— Ezt az órát szeretném megreparáltatni.

— Mi baja?

— Nincs ennek tulajdonképen semmi baja, csakhogy nem jól üt, meg rosszul mutat.

Felelős szerkesztő: Mihály József.
Főmunkatárs: Bolygó.

H i r d e t é s.

Van szerencsém a t. közönség tudomására hozni miszerint

Bukovinszky János urtól és a „Sas” melletti mészárszéket **ujévtől kezdve**

átvettem és azt saját nevemen tovább folytatom.

A n. é közönség pártfogását kéri Szarvas, 1886. decz. 24-én.

Tisztelettel

id. Majercsik Samu.

zasztó vihar jött közbe. Azután csendesebb lett a csata. Már bevárom így az estét — mondok — azután meg Isten tudja mi lesz velem?!

— No, és mi lett a vége? kérdi az ur.

— Az lett a vége kérem, hogy a mint — már nem is tudom mennyi ideig feküdtem ott — egyszer csak hangokat hallok a csend után; mind közelebb és közelebb hangzott a szó, nem érthetem belőle semmit. Már a lépést is észre vettem, a szívem kissé dobogott, mert azt hittem, hogy prédára jött az ellenség.

— Talán volt valami félteni valója!

— Nem a kérem. Csak ezért a szegény életemért remegtem, hogy hátha el veszik tőlem; pedig már nagyon megszerettem a szabadulást.

— És mi lett?

— Csakugyan keresgéltek valakit. Hozzám is eljött először az egyik, és egyet rántott rajtam, ugy hogy oldalt fordultam. Azután mormogott valamit és megtapogatta az ütő-eremet; majd meg a szívemre tette kezét és oda kiáltott a másikhoz. Ez doktor lesz — gondoltam magamban — s mindjárt a nyelvemet is megfogja nézni: mit tegyek, hová legyek?! Az a másik is oda jött és hát „elhatároztak” hogy még élek, és hogy valamit kell csinálni velem. Ekkor az egyikök egyet rug rajtam a lábával és azt mondta francziául... (Ugyan kérem tud nagysága francziául?)

— Az mindegy ha nem is tudok, hát mit mondott?

— Azt mondta kérem: „druf”, mi azt jelenti a mi nyelvünkön: kelj fel.

(A nagyságos ur mosolyog, de András nem láthatja ezt.)

— S azután?

Én felültem, és bámultam magam körül. Akkor azután a franczia orvos, mert csakugyan

az volt, elő vesz egy kulacsát az oldal zsebiből és mondja nekem francziául: „huf” mi azt jelenti, hogy igyak,

(A nagyságos ur a bunda gallérjával takarja el arcját).

— No és tovább?

Erre azután ittam egyet a jóból, felkeltem és vártam, hogy tegyenek velem a mit akarnak. Az orvos még egyszer megnézegetett és hátha ütött s azt mondta, „mars”.

— Ezt hát már magyarul mondta?

— Meglehet kérem, de én ezt is francziául értettem. No, nagy lett erre az én bánatom. Ezeknek nem kellek, pedig arra számítottam, hogy magukkal visznek, és la! a regiment után zavarának. Pedig az ezredes ur megmondta, hogy ha valaki a csata után a többinél később de elevenen tér vissza a regimenthez, azt menten főbelöveti.

— Hát a ki holtan tér vissza?

— Azt ugy kell érteni, kérem, hogy a ki elmarad anélkül, hogy „plezurt” kapott volna, arra azt itilik, hogy gyáva.

— És talán igazuk is van ugy-e?

— Már a hogy vesszük kérem, elvégre is meghalni a bátornak és gyávanak egyaránt „szükséges” amikor akkor.

— Az már igaz. Hát mondja, hogy volt tovább?

— Én azután igyekeztem a regiment után.

Az tudtam, hogy csak arra felé kell mennem, a merről jöttünk. messzire nem mehettek a többiek, mert a vihar miatt nem kergették; de azért féltem, mert egyetlen karczolas sem volt a testemen, Ekkor az a gondolatom támadt, hogy a mit az ellenség elmulasztott, magam fogom megsebesíteni magamat. Tíz ujjam van a kezemen, egy ujj nem a világ: ellövöm. Mindjárt rá

is tettem a puska cső végére a hüvelyk ujjamat, elsütöm a fegyvert és...

— No és...

— Megmaradt az ujjam teljes épségben, máig sem tudom hogyan? Ugyhát az Isten sem akarja sebesülésemet, megyek így a mint vagyok, akármilyen lesz velem. Késő este láttam már a tábor-tüzeket. Arra felé igyekszem. Útközben találkoztam még egy pár magam forma bajtársal. „Mentünk. Amint oda érünk közel, észrevettek bennünket. A kapitány ur hangját hallottam, a mint kiáltgatott felénk. „Gyertek elő, kedves fiam! Ne féljetek semmit, itt vagyunk — tovább megyünk.”

Mire az után én is bátrabb lettem ott voltam a többiek között. Kérdezték, hogy ugy-e kergettük a francziákat.

— Az ám. Nem féltünk, szaladtunk s most itt vagyunk minden baj nélkül.

András befejezte elbeszélését. Ugy irtam le a mint ő azt elmondta, Az ura nem állhatta meg, hogy egy kérdést ne koczkaztasson.

— Mit gondol Andris, hogy hát a visszatérő nyulat bánatának e a többi nyulak ilyen körvadászát után?

— Ha szabad kérdenem, hányat méitőztattak lelőni a mai napon?

— Éppen százhatvankettőt, mondja az ur.

— No akkor azt hiszem kérem, hogy a megmaradt nyúl nem igen találja övét.

— Mert hogy azt mondtuk nekik francziául: p u f f? ? szól derülten az ur.

— Ühöm... dörmög Andris. Érdemes is az uraknak mesélni...

B o l y g ó.

H I R D E T É S E K.

H I R D E T É S.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség tudomására hozni, miszerint könyv-, papir- és írószer kereskedésemben **ujévi ajándékokra alkalmas tárgyak u. m.**

Emlék-könyvek, verses könyvek, Jámbor Lajos versfüzete (dizskötésben), albumok, diszlelépapirok, uj-évi üdvözlők, diszkiállításban kaphatók.

A. n. é. közönség szives pártfogását kérve Szarvason, 1886. december 25-én.
teljes tisztelettel:

S Z I K E S A N T A L, könyvkereskedő.

H I R D E T M É N Y.

Az egy év tized óta helyben fennálló s váltótörvényszékieleg bejegyzett fűszer üzletem további gyakorlását részemről megszüntetvén, azt testvér öcsémnek

M E L I S S O M A urnak

ki üzletem vezetésében hosszab idő óta részt vett; vétel útján általadtam.

A midőn ezt a nagyérdemű közönséggel tudatni szerencsém van, hálás köszönetem nyilvánítom e téren személyem iránt tanusított s nagyrabecsült bizalomért, — kérve e bizalomban utódomat is kegyesen részesíteni; s engem továbbra is szives jó indulatukba megtartani.

hazafiai üdvözlettel

M E L I S L A J O S.

Hivatkozással a fentiekre van szerencsém a nagyérdemű közönségnek szives tudomására hozni hogy az általvett üzletet

M E L I S S O M A

váltó törvényszékieleg bejegyzett cég alatt a piac téren (Járdek féle ház) tovább folytatni fogom, s eleve is igyekeztem azt akkép berendezni, hogy elvemből kifolyó solid és pontos kiszolgáltatás biztosítása mellett nagyobb igényeknek is megfelelhessenek.

Több előkelő házaknál szerzett alapos ismeretem engedik reménylenem, hogy a nagyérdemű közönség igyekezetemet méltányolva nagybecsű bizalmában részesíteni kegyes leend; melyet kiérdemelni legfőbb kötelességemnek tartandom.

Magamat ajánlván számos látogatásért esdve vagyok
kötő tisztelettel

M E L I S S O M A.

2-2

H I R D E T M É N Y.

A piac téren levő Járdek-féle házban egy tisztességes s egészséges lakosztály szűz. György napjától bérbe adó, mely áll, 2 szoba, 1 konyha, 1 Speis, 1 fűszerműhely, s padlásból értekezhetni ugyanott

Melis Lajos urnál.

2-3

I. évfolyam 1886. 35. száma. Kedd, november 20.

BUDAPESTI UJSÁG

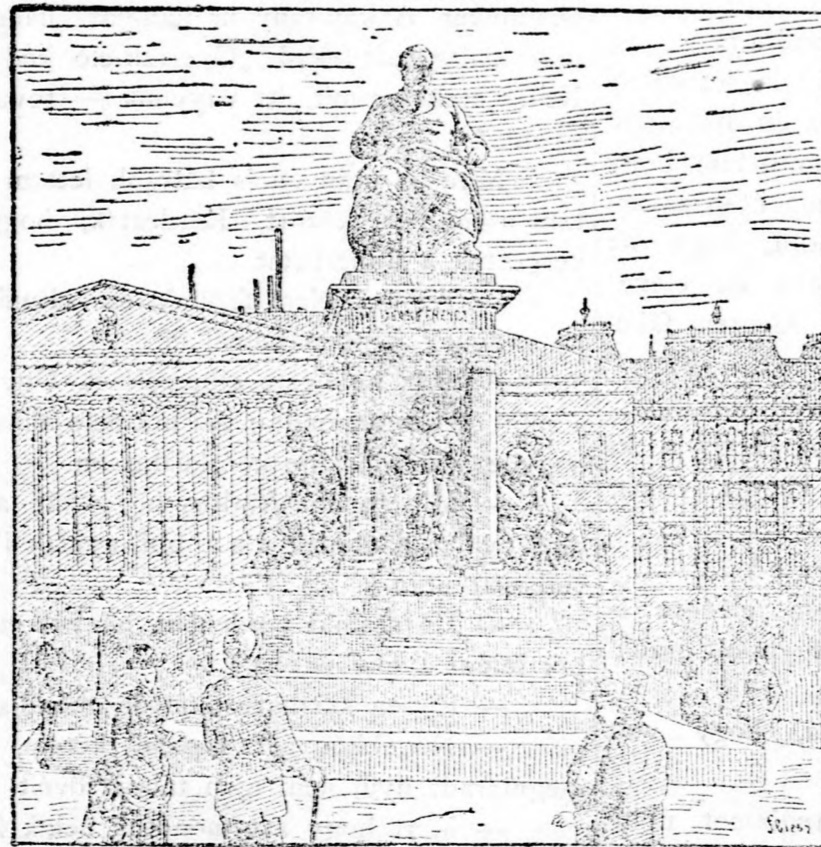
POLITIKAI NAPILAP.

Működési adatai

Működési adatai

Működési adatai

A Deák-szobor.

Tudósítások.

Működési adatai

Működési adatai

Működési adatai

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

BUDAPESTI UJSÁG

képes politikai napilapra.

A „Budapesti Ujság”, melynek jelszava: „Mindent a népért!” demokratikus iránya, feltékenyen ösztönözött független politikai magatartása, gyors és hű hazai és külföldi tudósításai, kitünő írók tollából eredő vezér- és tárczacikkekkel, egyszerre megjelenő

2-3 érdekesítő regényei,
szellemes apróságai,

„CSIRIZ” című vasárnapi humorisztikus melléklete és a közönség számára díjtalanul nyitva álló

„INGYEN POSTA”

rovata által oly közkedveltségűvé vált a fővárosban általában, valamint a vidéken, különösen hivatalnokok, gazdák, lelkészek, tanítók, kereskedők, iparosok, egyzóval a polgári intelligencia zömét képező minden osztályánál, hogy ma már Magyarországának legerősebb és legolvasottabb lapja.

A BUDAPESTI UJSÁG

Magyarország legolcsóbb lapja.

Előfizetési árak vidékre:

Egy hóra	— 90 kr.	Félévre	5 ft 40 kr.
Negyedévre	2 „ 70 „	Egész évre	10 „ 80 „

A BUDAPESTI UJSÁG kiadóhivatala
(Budapest, VI., Andrassy-út 12.)

Mutatványszámok kívánatra ingyen küldetnek.